

Κυριακὴ Α' Ματθ. «Τῶν Ἅγίων Πάντων»
(Ματθ. 10, 32-33 καὶ 37-38, Ματθ. 19, 27-30)
22 Ιουνίου 2008

«Μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων» καὶ ἔτσι μνήμη καὶ τιμὴ ἀγίων γίνεται μίμηση ἀγίων. Μὲ πολὺ δισταγμό, ἀδελφοί μου, ἀποφασίζει κανεὶς νὰ μιλήσῃ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας γιὰ τὴν ἀγιότητα. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι σήμερα μποροῦν ν' ἀκοῦν γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴν χριστιανικὴ χαρά, για τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας.

Ίδιαίτερα στὶς μέρες μας γιὰ πολλοὺς ὁ χριστιανισμὸς ἔγινε μοναχὰ μιὰ κοινωνικὴ δύναμη ἐγκόσμια καὶ τίποτα περισσότερο, ἀλλὰ νὰ ἀκούσουν γιὰ τὴν ἀγιότητα, γιὰ τὸ καθῆκον τῆς ἀγιότητος, γιὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουν οἱ καιροί μας νὰ ἀποκτήσουν ἀγίους, δὲν τὸ ἀντέχουν. Θὰ τὸ τολμήσουμε ὅμως σήμερα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς «πάντων τῶν Ἅγιων» οἱ ὄποιοι ἀνεδείχθησαν «κανόνας πίστεως» καί, ἀφοῦ ἔζησαν εὐαγγελικῶς στὸν κόσμο, πέτυχαν τὴν θέωση καὶ μακαριότητα.

Ἄδελφοί, καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴν γιορτὴ ἡ Ἐκκλησία «τιμᾶ τοὺς προλαβόντας καὶ προτρέπει τοὺς παρόντας» γιὰ μίμηση τῶν ἀγίων, γιατὶ οἱ ἄγιοι παρουσιάζονται ως ἐνδιάμεσοι τύποι για τὴν μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄγιοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ διατηροῦν σὲ ἐνέργεια, ἀνοιχτό, τὸν δρόμο τῆς θεώσεως καὶ μαρτυροῦν γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο. Οἱ ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ως μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν ως πρότυπα καὶ δεῖκτες ποὺ δὲν προβάλλουν τὸ δικό τους ἐγώ, ἀλλὰ τὸ ἀφανίζουν, γιὰ νὰ φανερωθῇ μέσα τους ὁ Χριστός. Οἱ ἄγιοι ζοῦν στὸν κόσμο γιὰ τὸν Θεὸ καὶ διαμορφώνουν τὴν προσωπικότητα τους σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Του· «ἄγιοι, γίνεσθε ὅτι Ἐγὼ ἄγιος εἰμι». Ἀδελφοί, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Χριστιανοῦ, δεν εἶναι στατικὴ ἀλλὰ δυναμική. Δὲν εἶναι δουλικὴ ἀντιγραφὴ ἀλλὰ προσωπικὴ δημιουργία. Κάθε προσωπική, θετικὴ δημιουργία ὅμως προϋποθέτει τὴν ἀντιγραφή. Αντιγράφοντας λοιπὸν τοὺς ἀγίους μας βρίσκουμε «τὸ ἴδιον μέγεθος», ἐπανερχόμαστε στὴν κατὰ φύση ζωὴ καὶ μὲ τὴν θρησκευτικὴ γιορτή, ποὺ ἀποτελεῖ σπουδαία πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ δύναμη, διασώζουμε τὴν ἰδιαίτερη φυσιογνωμία καὶ ταυτότητά μας, στοιχεῖα ποὺ μᾶς διαφοροποιοῦν πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ μέσα στὴν οίκογένεια τῶν ἐθνῶν.

Κάθε γιορτὴ ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας ἔκπεμπει ἔνα μήνυμα ποὺ εἶναι πάντα ἐπίκαιρο, γιατὶ προέρχεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ τοῦ «χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ Αὐτοῦ». Γι' αὐτὸ καὶ μὲ τὴν «πάλιν καὶ πολλάκις» τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς κατ' ἔξοχην μεγάλης γιορτῆς, μυσταγωγεῖται ἡ συντήρηση, ἡ πνευματικὴ προκοπὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀνάδειξη καὶ προβολὴ τῶν ἀγίων της. Μέσα ἀπὸ τὴν γιορτὴ τοῦ

κάθε ἀγίου ἀποδεικνύεται πόσο θαυμαστὸς εἶναι ὁ Θεός, ὅταν «ἐγείρῃ ἀπὸ γῆς πτωχὸν καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψοῖ πένητα» καὶ ὅτι «οὐκ ἐστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία». Κέντρο λοιπὸν τῆς ζωῆς τῶν ἀγίων καὶ τῆς κάθε γιορτῆς τους εἶναι ὁ «φανερωθεὶς ἐν σαρκὶ Θεὸς» καὶ αὐτὸι μαρτυροῦν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι κάποια νεκρὴ φυσιογνωμία τοῦ παρελθόντος ἀλλὰ «ὁ ὥν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ». Οἱ ἄγιοι ξεπηδοῦν σὰν «τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμήματα» διασχίζουν τοὺς αἰῶνες, δροσίζουν, ποτίζουν καὶ ξεδιψοῦν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφραίνουν γῆ καὶ οὐρανό. Γιορτὴ ἀγίων καὶ μίμηση ἀγίων σημαίνει τιμὴ ἀγίων καὶ ἀκόμα ὅτι ἡ πνευματικὴ προκοπή μας ὡς μελῶν τῆς Ἑκκλησίας πραγματοποιεῖται στὸ μέτρο ποὺ ἐνεργοποιοῦμε τὴν ἔνταξή μας σ' Αὐτόν. Μίμηση τῶν ἀγίων μας δὲν σημαίνει ἀπλᾶ ἐπιστροφὴ στὸ ἴστορικὸ παρελθόν τῆς παρουσίας ἐκείνων οὕτε μεταφορά τους ὡς ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον ἀλλὰ ἀποδοχὴ τῆς παρουσίας τους ὡς μελῶν τοῦ Ἐνιαίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποποίηση, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν πολυχρώμη καὶ πολύνυχη καὶ πολύμορφη καὶ πολύτροπη ἀμαρτίᾳ. Οἱ χριστιανικὲς γιορτὲς καὶ «οἱ Ἅγιοι Πάντες» εἶναι τὰ γεφύρια ποὺ μᾶς συνδέουν μὲ τὸ χθὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὅσοι ἀπὸ μᾶς λησμονοῦμε καὶ δεν τὸ ἀξιοποιοῦμε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στεριώσουμε τὰ γεφύρια ποὺ δείχνουν τὸν Θεό.

Ἡ σημερινὴ γιορτή, γιορτὴ «πάντων τῶν Ἅγιων» ἀς γίνη ἀφετηρία πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, πράξεως γιὰ ἡρωϊκὲς ἄγιες ἀποφάσεις. Ἀς προσευχηθοῦμε θερμὰ ὅπως μὲ τὶς ἰκεσίες τους ἀναδειχθοῦμε καὶ ἐμεῖς μιμητές τους «κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς ἄγιον» καὶ «τέλειοι ὕσπερ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», γιατὶ τότε μόνο δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀποκαλύπτονται οἱ γιορτές τους φάροι ποὺ φωτίζουν καὶ δρόμοι θεώσεως καὶ ὁδοὶ σωτηρίας καὶ λεωφόροι δόξας καὶ ὄδόσημα ποὺ δείχνουν τὸν Θεό.

Ἀρχιμ. N. K.

[dkpdf-button]